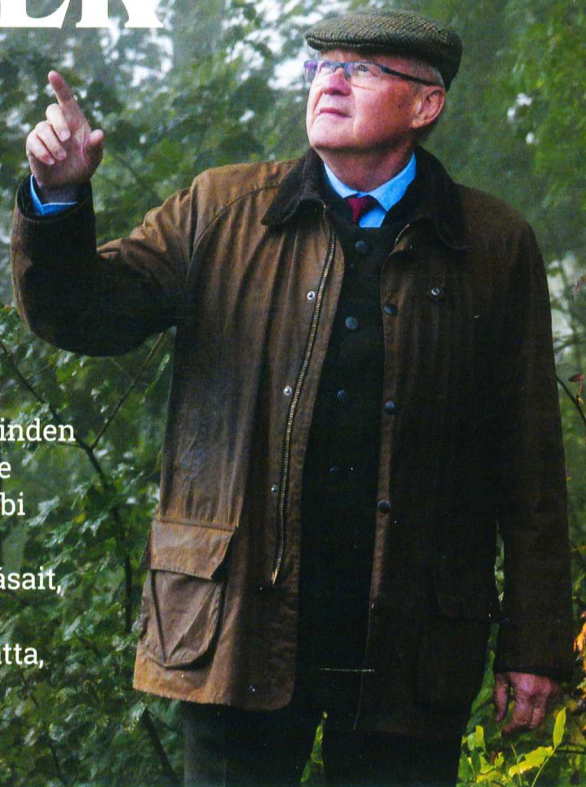

AZ ERDŐ IGAZI TANÍTÓMESTER

Jung László úgy tartja, az erdő maga az állandó változás. Minden nap más arcát mutatja, más kihívásokat tartogat, és a benne gazdálkodók is ilyen sokoldalúak. Az EGERERDŐ Zrt. korábbi vezérigazgatója a szakmában eltöltött 40 év tapasztalatait felhasználva friss nyugdíjasként sem állt le, folytatja kutatásait, téziseket állít fel, s megdönti korábbi sajátjait. Vérébéli szervezőtípus, ám amíg eddig a vállalatot, a családot igazgatta, most elsősorban a saját életével teszi ugyanezt.

Bár évek óta ismerjük egymást, korábban fel sem tűnt, hogy az erdőről úgy beszél, mint egy személyről. Az erdővel foglalkozni holisztikus tevékenység, bárhol beavatkozunk – vagy épp ellenkezőleg –, annak következményei vannak. *„Kedvenc képleteim közé tartozik a szükséges és elégséges feltétele”* – hívta fel a figyelmet az életét is meghatározó zsinórmértékre. Ez igaz az erdőművelésre, a vadászatra ugyanúgy, mint a természetvédelemre. *„Gyakran éri vád az elégségséget vizsgálót, hogy a szükségességet is vitatja”* – jegyezte meg, hogy az erdőgazdálkodó a szükséges természetvédelmet célként kezeli, nem mond le róla, így szocializálódott. Ahogyan a nevében is benne van, gazdálkodik az erdővel, akárcsak a vízzel, az ásványi nyersanyagokkal. Védi az erdőt, és egyúttal ki is nyitja a társadalom előtt, hogy az emberek kapcsolódhassanak benne, feltöltődhesenek általa.

Az Ócsa-Alsópakonyon született szakember édesapja tanyasi pedagógusként oktatta a nebulókat. A szolgálati lakás mellett egy tanteremben egyszerre négy osztályt tanított. Onnan Aszódra irányította a családot a szolgálat, s Jung László ott járta ki az általános iskolát, majd a gimnáziumot. Ám, hogy miért éppen a soproni egyetemre vezetett az útja, az már egy másik történet.

Érzelmi kötődés

„A vadászat vitt a szakmába” – vallotta be töredelmesen, hogy a szomszédjukban lakó tanár ízig-vérig vadászember volt: nyitott autó, két tacsó, vadászfegyver, s a hozzá tartozó miliő. Nem kellett több, *„levakarhatatlanul”* járta vele az erdőt a 70-es évek elején, a beat hullám közepén. Később komolyan hatott rá Isaszegen az a hivatásos vadász is, akit nemes egyszerűséggel *„vaddisznópásztornak”* hívtak. Megje-

lenése, a szakmához való hozzáállása tiszteletet parancsolt. *„Neki köszönhető, hogy társasvadászaton is a mai napig tisztességesen felöltözve jelenünk meg, ezzel is kimutathatva a tiszteletünket egymás, a vad és az erdő iránt.”* Ha valaki ezt az iskolát még nem járta ki, nem kell rá haragudni, csak finoman felhívni a figyelmét az etikus viselkedési szokásokra. Szerencsére mára a vadásztársadalom sokat fejlődött, nincsen bányászcsizma, vörös csillag nélküli usánka, vagy katonai mikádó.

„A reál tárgyakból kiválóan teljesítettem, így észszerű lett volna a műszaki pálya, de az erdőmérnökből a mérnök szó megfogott” – magyarázta döntését, noha igazán nem sok fogalma volt az erdész szakmáról, nem volt hová visszanyúlnia. Ám rövid időn belül kiderült, milyen átfogó szakma az erdőgazdálkodás, s ma sem bánja a választást. Olyan hivatással kötött életre szóló barátságot, amely azóta is szerves része az életének.

De az erdészet romantikája is vonzotta. Hiszen a természettudományos hivatása ellenére le sem tagadhatja az ott-honról örökölt humán vénát. Mellékesen bevallotta, színésznek készült. Az erdőhöz szerinte komoly érzelmi kötődésre is szükség van, csak akkor lehet egész életen át szeretni. Ahhoz pedig, hogy megismerjük, az erdőt járni, figyelni kell, ahogyan a mondás is tartja: *az erdész esze a lábában van.*

Az erdészek beavatkoznak a fák életébe, ahogyan a sebész javító szándékkal használja a szikét. Látják a következő, majd az azutáni állapotot, egészen az erdő életciklusának végéig. *„Nem lehet uralni az erdőt, jobb esetben partnernek tekintjük”* – hangsúlyozta a szakember, ebben pedig segítségül szolgál az erdőtörvény, amelyet igyekeznek időről időre aktualizálni a megváltozott körülményeknek megfelelően.

Hosszú távú gondolkodásra van szükség. Ehhez kell az a tudás, amit az elődök felhalmoztak, és bátorság a beavatkozások felvállalásához, amihez támaszként ott van a termőhelyi adottság. Igazi holisztikus állapot. *„Ha ledobnak minket egy ismeretlen erdőbe, te azt mondod, milyen szép, én viszont látom az erdészt, aki megteremtette, s azt is, mivé lesz”* – választa a köztünk lévő különbséget, és bevallja, nem tud úgy erdőben kirándulni, hogy ne vegye észre benne a szakmaiságot. Majd visszatért a lelegején megfogalmazott gondolatra, az erdőbe való beavatkozások két nagy csoportjára: a lehetre és a kellre.

Mindenütt otthon

Jung László 1984-ben került az egri erdőgazdasághoz erdészetvezetőként, majd végigjárva a ranglétrát, a közelmúltban adta át vezérigazgatói posztját. Két hegység, a Mátra és a Bükk határán élve önkéntelen a kérdés: Melyik a kedvenc? A válasz is kézenfekvő: senki nem tesz különbséget a gyerekei közt, s háromgyerekes apa és hamarosan már hatunokás nagypapaként ő sem vállalkozhat erre.

„Ahogyan minden gyerek más, az erdőt is különbözővé teszik az ott lévő állományok, vagy éppen az útviszonyok.”

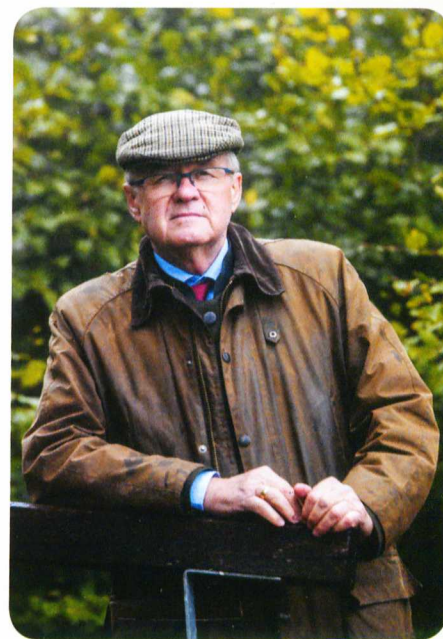
Hiteles üzenetek

Jung László le sem tagadhatja tanító felmenőit. Nem elégedett meg azzal, hogy szűkebb pátriájában meggyőzze az embereket, alapításakor A Mi Erdőnk szerkesztőbizottságának az élére állt, hogy minél többekhez eljuttassa az erdész szakma üzeneteit. Vannak kirakatban lévő szakmák, így az erdészek sem tudnak minden civil mellé odaállni és megmagyarázni munkájuk szükségességét. Csak az tud róla hitelesen beszélni, aki az erdőgazdálkodás területén dolgozik. Ugyanakkor nem véletlen, hogy a kiadvány újságírókkal együtt készül, akik a szakmai gondolatokat „lefordítják” a nem szakmai embereket nyelvére. A szerkesztésben résztvevő erdőmérnökök szakértelme ugyanakkor garancia a hitelességre.

Sárospatakon, ahová erdészeti vezetőnek került, területének fele a zempléni hegyvonulathoz tartozott, a másik fele pedig ártéri erdő volt. Két ellentétes adottságú terület, mégis egyformán szerette őket. *„Amint belépek az erdőbe, azonnal lokálpatriótává válok”* – jelentette ki, igaz ez azokra a helyekre is, ahol eddig éltek. Kishután rögvést megkereste a helyi potentátokat, Sárospatakon városi főerdésznek tartották (pedig nem az volt), Parádfürdőn gyorsan beépült a közösségbe, és Egerbe kerülve is fontosnak tartotta, hogy megismerje a városban rejlő lehetőségeket. Ha a Mátrába megy, ott-hon érzi magát, de a Bükkben is lokálpatriótává válik.

Megújuló energia doktora

A hétköznapi életben nélkülözhetetlen a humor, az a monotonia biztos ellenszere. Az erdésztársadalom sajátos nyelvezetet üt meg, melynek szerves része a humor. *„Tudomásul kell venni azonban, hogy a cégvezetés nem demok-*

ratikus” – hozzátéve, hogy a döntés meghozataláig be kell gyűjteni a legtöbb információt, ezzel is csökkentve a hibaszázalékot. Legnagyobb feladatának tartotta, hogy minden posztnak megtalálja a megfelelő embert.

Mielőtt bárki megvádolná, hogy mindenre erdész szemmel tekint, a repülés annyira érdekelte, hogy autodidakta módon – elméleti síkon – kitanulta a mesterséget. Kíváncsi természet. Ugyanakkor az erdő elsőbbsége vitathatatlan az életében. A doktori szintig a megújuló energia fontosságát kutatva jutott. Magyarországon az elmúlt időszakban növekedett a tűzifarészarány, mert szinte eltűnt a bányászati alapanyag, egyre kevesebb papírfára van szükség, ezért újabb felhasználási területek felé kell fordulni. *„Az erdő bizonyos mennyiségű faanyagnál többet nem ad, ezért azt bölcsen kell hasznosítanunk”* – hívta fel a figyelmet, hogy ne nagy erőművekben, hanem kis, lokális fűtőművekben égezzük el a tűzifát. Nem tétlenkedett, a Mátrában és a Bükkben ma jószerivel nincsen olyan szálloda, amely ne az Egererdő által kitermelt fával tüzelne. Feleslegesen ne vigyünk fel import gázt a Mátra tetejére, a Bükk oldalába, hiszen a fa ott megterem és el sem kell vinni onnan.

Viniczai S.

Fotók: Csatlós Norbert